

intet kan udrede. B maa nu over for A have Krav paa Tilbagebetaling af $\frac{3}{10}$, men hvis A i Mellemtiden er blevet ude af Stand til at betale, kan han ikke faa Dækning for nogen Del af de $\frac{3}{5}$, han har betalt udover sin Andel.

Hvis man paa den anden Side — som Lovgivningen i flere fremmede Lande — kun indrømmer den betalende Skyldner anpartsvis Regres, saaledes at han maa søge alle Medskyldnerne, vil denne Ordning kunne være meget byrdefuld for ham. Hvis en af Medskyldnerne ikke betaler sin Andel, vil denne nemlig i Almindelighed falde den betalende Skyldner til Last, lige til han ved Retsforfølgning faar Fyldestgørelse hos Medskyldneren eller bliver i Stand til at bevise, at der ikke kan faas Dækning hos ham.

Man har derfor foreslaaet en ny Løsning af Regresspørgsmaalet, hvorved man tilstræber saa hurtigt som muligt at tilvejebringe en rimelig endelig Afgørelse mellem Skyldnerne.

Hovedtanken i Bestemmelsen er, at den Skyldner, der har betalt, i hvert Fald maa forsøge at indkræve en Anpart hos hver enkelt af de regrespligtige Medskyldnere, men at han ikke skal behøve at afvente Udfaldet af Søgmaal og Eksekution. Naar han trods Paakrav ikke faar Betaling inden en rimelig Frist — 14 Dage — kan han holde sig til de andre. Men han kan aldrig kræve saa meget af en Medskyldner, at denne senere kunde faa Krav paa Tilbagebetaling af en Del af Beløbet.

Det følger af sig selv, at Fristen ikke behøver at afventes, naar det er aabenbart, at Medskyldneren ikke kan betale. Lige hermed har man af praktiske Grunde stillet det Tilfælde, at Medskyldnerens Opholdssted er ubekendt.

Ved Udtrykket „hans Del“ menes der den Del, som efter Skyldnernes indbyrdes Retsforhold skulde falde paa den paagældende. Dette udtales i den norske Tekst, men synes saa selvfølgelig, at man ikke behøver at tyngte Teksten dermed.

Naar det siges, at „de andre“ maa udrede hver sin Del, skal „de andre“ omfatte

Forelagte Lovforslag m. m.

ogsaa den betalende Skyldner. Det manglende maa altsaa fordeles mellem den, der søger Regres, og den, han gør Regres gældende imod. Hvis i det ovennævnte Eksempel C efter A's Paakrav betaler $\frac{1}{5}$, men D intet betaler, kan A afkræve B dels hans egen Andel $\frac{1}{10}$, dels $\frac{3}{10}$, som er Halvdelen af de $\frac{3}{5}$, der ikke er betalt af C og D. Paa tilsvarende Maade maa der forholdes, hvis den Skyldner, der i første Omgang er gjort regresansvarlig, (B), senere søger Dækning hos de andre, (C og D). Naar den oprindelige 14-Dages Frist er udløbet, kan Dækning søges hos enhver af Medskyldnerne, uden at der paany rettes Paakrav til samtlige Medskyldnere om Betaling af Anparter. Hvis f. Eks. A og B efter at have betalt hver $\frac{2}{5}$, jfr. ovenfor, i Forening gaar løs paa C, kan de afkræve ham dels $\frac{1}{5}$, som resterer af hans egen „Del“, dels $\frac{2}{3}$ af det Beløb, som de har betalt for D. D's $\frac{2}{5}$ maa nemlig fordeles imellem A, B og C i Forhold til deres Anparter, der jo er henholdsvis $\frac{1}{10}$, $\frac{1}{10}$ og $\frac{2}{5}$. D's $\frac{2}{5}$ maa derfor betaales med $\frac{1}{15}$ af A, $\frac{1}{15}$ af B og $\frac{4}{15}$ af C.

Naar sidste Punktum lader Fristen løbe fra det Tidspunkt, da Krav „er fremsat eller paa betryggende Maade afsendt“, beror det paa, at man paa den ene Side ikke har villet kræve en bestemt Form iagttaget, men paa den anden Side vil give den betalende et let Middel til at bevise sit Paakrav — Attest om Afsendelse af et anbefalet Brev vil normalt være tilstrækkelig Dokumentation — samt endelig fritage ham for at vente, hvis Medskyldneren er rejst saa langt bort, at han ikke kan faa Paakravet tidnok til at betale inden for de 14 Dage.

Bestemmelsen omfatter direkte kun det Tilfælde, at en Skyldner har betalt „Gælden“, men den maa lige saavel finde Anvendelse paa de Tilfælde, hvor den betalende Skyldner har Regres, skønt han kun har betalt en Del af Gælden.

Det finske Udkast adskiller sig fra de 3 andre Landes ved at hjemle solidarisk Regres, idet det — i Overensstemmelse med nugældende finsk Ret — bestemmes, at den betalende Skyldner kan „av de övriga utkräva vad han över sin del erlagt“.